

על שירתו של דוד פוגל.

אנו תועים בחיים

ובוכים

כפינו הריקות

נפרש חרדים

אל כל עובר.

שיריו העדינים, הבהירים ביגונם, הם כאותם אגלי הדמעות
הנולדים בעינים עם יסורי לב עמוקים...

ברחובות כרך מעריבים יש אשר תזדמן לנו הלוייה נוצרית.
אור הפנסים הקדושים יקדיר את זיו הכוכבים הצעירים ורוחות הנשף
הנושקים את דגלי המשי ילאטו באזננו את שלום המות...

רוחות אלו הן נשמות פיוטי פוגל הנושקים בשפתים חורות
את לב החדלון הקר...

בפנות החיים העזובות מקוננת התוגה ואורגת את קורי יגונה
כשממית...

לאחר גנסין פוגל הוא אנלי היחיד בספרותנו הצעירה השו-
לח את פרפרי שירתו לעבר התוגה למען יגועו בקורי רשתותיה.
שפת יצירתו היא שפת הלהבות של נרורת הנשמה הלבנים
הנדלקים למרגלות המת...

כבמשעול שדה קברות המתפתל בין טורי המצבות מהלך
הפיטן בדרך חיו...

ומעל לספר שיריו (לפני השער האפלי) תלויות עיני יתומים
המציצות בתחנונים אלמים כלפי שמים ריקים מכוכבים...

ארונות שחורים לרבבות

ריקים יחכו

על פני ארץ